

Meisjeskamer

Achter elke rouwadvertentie gaat een verhaal schuil. **Mickelle Haest** tekent wekelijks de ervaringen op van een Amsterdamse uitvaartverzorgster.

Er komt een melding via een verpleegkundige van het VU. "Een meisje is overleden aan kanker. Wilt u komen?" In het ziekenhuis ligt een kind met een kaal koppie, elf jaar – net zo oud als mijn jongste dochter. De verpleging heeft haar samen met de moeder al verzorgd. Ze heeft nieuwe All Stars aan. De zolen zijn niet belopen. De ziekenhuiskamer is leeg, op het bed en twee stoelen na. Alle apparatuur is weg. De ouders zitten stil aan het bed. Voor mij begint het hier, zij staan aan het einde van een lang ziekteproces vol hoop. Met vader en moeder bespreek ik de uitvaart. Thuis zijn nog twee kinderen. "We willen dat ze thuiskomt en op haar kamer wordt opgebaard." Voor nu is dat alles wat ik moet weten. "Ik regel het." In een busje wordt het meisje die middag op een brancard naar huis gebracht. Twee mannen dragen haar naar boven. Met de moeder loop ik de meisjeskamer in. Hij lijkt op die van mijn dochter. Een bed met spijlen, een poster met Justin Bieber, een jurk op een haak aan de deur. Dit meisje las alleen beduidend meer: overal liggen boeken. "Met haar hoofd naar het raam," zegt moeder tegen de mannen. "Ze moet naar de deur kijken. Ik wil dat ze ligt zoals ze altijd lag." Ze strijkt het laken glad en controleert of de veters van de All Stars goed gestrikt zijn. Beneden aan de keukentafel bespreken we op Gispentoelen de uitvaart. "We willen een begrafenis, omdat we graag een graf willen waar we naar toe kunnen," zegt vader. "We willen dat je vanaf het graf goed zicht hebt op de hemel," vult moeder aan. "De kaart moet lijken op haar geboortekaart." Om ons heen spelen de andere kinderen. De jongste laat haar barbies zien.

Elke dag ga ik, zoals gebruikelijk bij een thuisopbaring, langs. Naast het meisjesbed staat nu een kleine fauteuil waarin ik moeder vaak aantref. Soms zit één van de zusjes op de grond ernaast te spelen. Ze lopen in en uit, maken tekeningen, schrijven briefjes, praten tegen haar en geven haar soms een kus. Ik bespreek nog wat dingen en voel elke dag even aan het lichaam van het meisje. Ik moet het in de gaten houden, soms kan de ontbinding snel gaan. Op de dag van de uitvaart leggen we het meisje in haar kist. Vader, moeder en kinderen sluiten samen het deksel. Als de kist naar buiten komt, staan de burens te wachten. Ze leggen een roos op de kist en zwaaien haar uit. De zon glimlacht tussen de wolken door. De zusjes hebben een ballon. Bij het graf laten ze hem los. Heel langzaam dwarrelen ze omhoog.

In de aula eten we haar lievelingschocoladetaart. Die heb ik vanochtend opgehaald bij de bakker die hem volgens het meisje het lekkerste maakt. Vader en moeder halen de kinderen naar zich toe, samen snijden ze de taart aan. In de auto waarmee ik terugrijd naar mijn eigen gezin, zweven twee ballonnen: uit voorzorg neem ik altijd een paar extra mee. Ik laat ze achter in de auto, neem alleen de boodschappen voor het avondeten mee naar binnen. "We eten toch geen andijvie?!" roept mijn dochter.

Die nacht ben ik opnieuw in de meisjeskamer; ik zit in de fauteuil en kijk naar mijn dode kind. Voordat ik wakker schrik, voel ik een fractie van een seconde het immense verlies van de moeder.

"We willen een graf waar je naartoe kunt, en dat je vanaf het graf goed zicht hebt op de hemel"